

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

μυστία στόν έρωτα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ήμειρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ ὅπιν, καὶ ιγιά-σιγά, τὸ πλῆθος τῶν γνωστῶν μας καὶ τῶν φίλων μας μεγάλωσε σὲ τέτοιο σημεῖο, ώστε ἀρχίσας πειρανθάνωμα κορυφής καὶ πλήρης. Οἱ Λεώντις, ἀντίθετα, φανιάντας καταγεννημένος ἀπ' τὴν παραλυμένη ἔκεινη ζωὴ, ἔγω δὲ πάλι φυλαγόμουν νά δειέω τὴν ἐνδόμυρη δυοπάρεσκεια μου. "Οσοι κομψεύμενοι, κάθε φυλής καὶ κάθε χώρας, ἐπισκεπτόντουσαν τὴ Βενετία, ἔπρεπε νά συχνάζουν στὸ μέγαρό μας δὲν θήλεων νά φαινωνται κομικοί καὶ ἀνθρωποί κάποιας δεξιας. Οἱ Λεώντις μου εἶχε σχέδιον πανευρωπατική φήμη κι' οἱ περιηγηταὶ τῆς Βενετίας τὸ θεωροῦσαν τιμῆ τους νά τὸν γνωρίσουν, νά φάνε στὸ μέγαρό του, νά ποιων, νά παίξουν χαρτί καὶ νὰ διασκεδάσουν μαζί του!!

Πολλές φορές, στὶς μεγαλοπρεπεῖς δεξιωσίες ποὺ δίναμε, καλούσαμε καὶ τοὺς διασπορτέμενους καλλιτέχνες τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ τραγουδιοῦ, δυοι ἔμεναν διαφράκτης ἢ δυοι ἐπισκεπτόντουσαν περαστικοὶ καὶ Βενετίας. "Οἱ Λεώντις τότε, ἔχοντας κι' αὐτὸς ὄπερη φωνὴ καὶ ἔφεροντας νά παίξῃ ὅλα σχέδιον τὰ μουσικὰ δραγματα μὲ θαυμαστή δεξιοτεχνία, λάθανε κι' αὐτὸς μέρος στὶς συναυλίες ἔκεινες κι' η θραύσεις καὶ κολυσώνων γοντευτικές, δινευμένες...

"Ωστόσο, ὅπως εἶπα καὶ πρίν, δύον Ἀλέο, αἰσθανόμουν μεγάλη κούρσων καὶ πλήρης σ' αὐτές τὶς διασκεδάσεις καὶ σ' αὐτὴ τῇ θελκτικῇ — ἀλλὰ καὶ τόσο πολυθρόνη — ζωὴ. Εἶνε ἡ ὀλήθεια, στὶς δύοις ἔκεινοι οἱ γνωστοί μας δὲν ἐρχόντουσαν κάθε ὥμερο στὸ μέγαρό μας. "Αλλά, ἥσαν τόσους πολλούς, ὥστε σήμερα λύγοι κι' αὐτοί διλλοὶ τόσους, κι' οὕτω καθεδής, πάντα θά μαζευόντουσαν δέκα δὲν δύνανται κάθε μέρα στὸ τραπέζι μας ὡς συνδιαιτιμένες. "Ίδιας ἔφτα δις δχιγά ἀπ' τὸν πιό στενούς φίλους τοῦ Λεώντια, ήσαν τοῦς τακτικοὶ στὸ σπίτι μας, διαφράκτης στὸ τραπέζι μας!

"Οἱ Λεώντις τοὺς ἀγαποῦμε στὸν φίλους του αὐτούς τόσο πολλού, διστέθελά μου κι' ἔγω δάρχισα νά τοὺς συμπαθῶ δέσμωσικά. "Ησαν δλαωστε δλαμινά δέσμαγμάπτοι δινθρωποι. Αὗτοι μετέβισαν τὴν ειδύμια καὶ τὴ ζωρότητα καὶ τὴ φαιδρότητα σ' δύοις τοὺς δλλους γνωρίμους μας. "Η σαν δνάντερος ἀπ' δλους καὶ σ' δλα καὶ σχεδον ἔμιασαν λίγο τοῦ Λεώντια στὴν ἀρχοντικαὶ καὶ στὴν λεπτότητα τῶν τερόπων. Τὸ θλέμμα αὐτῶν τῶν ἔφτα δὲν δχτά νεαρῶν εύπατριδῶν ήταν φοτεινό, ἡ συνομιλία των πνευματῶν, τὸ παρουσιαστικὸν τῶν ἀριστοκρατικῶν. "Ο καθενας των ἔξασκομεν κάποιας θηλής ἐπιρροὴ σὲ μιά δωρισμένη συντροφιά ἀπ' τοὺς δλλους φίλους μας. κι' δλους μαζύ φαινόντουσαν σὸν ἀρχηγὸν ιασθρίμων μικρῶν διμάδων ἀπὸ συνοιμηλίους καὶ φίλους των. "Ολοκλήρους δύμας αὐτοῦ τοῦ πολυαριθμού δηλου μάσ, διατήνεται στὴν πολυτέλεια καὶ στὴν τρελλή καὶ τολυδόπαν ζωὴ:

"Ήταν κι' ἔδω τὴ Βενετία, στὴν πατρίδα τοῦ, δ. Λεώντια, σαν θνατάδηνος δικτάτωρ στὴ γνωστὴ νερλάσια καὶ στοὺς κύκλους τῶν ἀριστοκρατῶν καὶ τῶν κομικωτέρων γλεντζέων δηνα καὶ τότε, ἔκει στὴν πατρίδα μου, στὶς Βρυξέλλες. Συμμε-

ρέδομουν κι' ἔδω τὴ δόξα του καὶ τὴν ὑπεροχή του, μὲ τὴν τιδια ὑπερηφάνεια, μὲ τὴν δόποια εἶχα συμμεριστή τὴ λάμψι του καὶ στὶς ἀριζέλλες.

"Ἀλλά..ἀλλά ἡ γαλήνια εὐδαιμονία, τὴν δόποια εἶχα διπολάωσει μαζύ του στὴ γραφική ἔκεινη γωνιά της Ἐλεύθερας, μὲ εἰχε «καλομάθε». Εἶχα συνηθίσει ἔκει, σὲ δηγύπτερες ψυχικές ἀπολάσεις, κι' ἡ τρελλή αὐτὴ καὶ πολυτελής καὶ φαντασμαγορική κυριολεκτική ζωὴ τῆς Βενετίας, μὲ κούρασε καὶ μὲ φόβιζε. Γι' αὐτό, πολές φορές νοσταγούσας μελαγχολικά τὴν ἀλημονήτη ἔκεινη ἐποχὴ τῶν ἔκη μηνῶν καὶ συχνά δὲν συγκρατόμουν ἀπ' τὸ νά τὶς διαπολῶν καὶ μπροστά του. Τότε δ. Λεώντιας μὲ σγκάλιασε μὲ τὴ θεάκωσην τρυφερότητα του, μού γλυκοφιλούσα τὴ χειλή καὶ μού φυθύριζε:

"—Κι' ἔγω, μικρούλα μου! Ιουλίτα, διαπολῶ ἔκεινη τὴ ζωὴ μας μὲ λαχτάρα. Κι' ἔγω θεωρῶ σὰν πό γλυκειά καὶ ποιητή ἔκεινη τὴ γαλήνια εὐτύχια μας, καὶ τὴν προτιμὴ χλίδιας φορές ἀπὸ αὐτὴ τὴν περιεώδη καὶ θυρυθεδέστατη ζωὴ μας!... "Αλλά, δὲν φτάμε θέσσασι ζμειές, δὲν ἀναγκαστήκαμε νὰ φύγουμε—διναυλας σχεδὸν—ἀπὸ κεῖ... 'Ο χειμῶνας μᾶς εἴδωλος σθέλα μας καὶ τὸ χίονι δια μᾶς ἔπιγνεις δὲν μένουμε ἔκει... Μπροστάσαμε νὰ μεταθάλωμε ζμειές τὸν χειμῶνα σὲ καλοκαρί;... "Οχι!... "Ο πως εἰνὲ νόμος τῆς φύσεως νὰ μήποτε ἀλόνι καλοκαρί, ξητοῦ δέν υπάρχει κι' αιώνια εύδαιμονία, σὰν τὴ δική καλοκαρί, ξητοῦ δέν υπάρχει... Ήσυχασε δημοσ.. Κάνε υπομονή. Δέξου καὶ τὶς δηχτήρες πειρούσας, μὲ τὸν φιλοσοφική διάθεση, μὲ δηση χαρά κι' εύθυγα δέχεσαι τὶς καλές. Και μόλις ξανοίξῃ δ καιρὸς καὶ στάση πάλι ή μυριαμένη δνοιξει, δὲν φύγουμε δπ' τὴ Βενετία.. Θά πάμε πάλι έκει έπιλι θουνά μας καὶ θά μαζεύσουμε πάλι λουσούδια στὶς χλοερές κοιλάδες καὶ θά πισθύμε πάλι δροσότα νερό ἀπὸ τὶς κρυστάλλινες πηγες...

Κι' ἔγω, ἐνθουσιασμένη, δοκιμάζοντας προκαταθοικὰ τὶς ηδονὲς τῆς γνώμης ἔκεινης κι' εύθυγιμης ζωῆς, χνύνομεν μὲ λαχτάρα στὸ λαμπό του, τὸν οφικόλεινα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τοῦ μουριόριζης ἐκστατική:

"—Αχ, ναι!.. Ναι, λαστεριά μου.. Δέν ἔφεις πόσο ποθῇ νά διαναγυρίσουμε δσο πό γρηγόρα μπορούμε, ἔκει στὴ μικρούλα μου ἐπανύλ τῆς Ελεύθερας.. Σ' εύχαριστο ποὺ τὸ θέλεις κι' εὖ αὐτὸς καὶ σ' εύ γνωμονδ γιατὶ μού διόποσχεσι πώς θὰ ξαναπέιται!.. "Αλλά, πές μου δικά κάτι, ἀγαπημένε μου: Δέν μπορούμε δραγες κι' ἔδω ἀκύρι ποὺ δρισκόμαστε νά δύομεν κατάντως πό μαζέμενο, πό δηλασκ καὶ λιτά καὶ πό μαζύ δένας μὲ τὸν δλλον..; Δέν μπορούμε δραγες νά πειρούσαμε λίγο αὐτὴ τὴν διανίντη σχεδὸν κι' δλομεπειρη καὶ λιγκάδην της ζωῆς τους, τὰ γαστρικά, οἱ περίπτωτοι μὲ τὴ γνωθόλια, σοὶ διπροφόδη δλες τὶς δρεπες καὶ ημέρα καὶ νόχτα—κι' ἔγω δέν σὲ γαρούμα καθηλώνω!.. Γιατὶ νέχουμε τόσους πολλοὺς φίλους;..Οι δύο μας δὲν ἐπαρκούμε δραγες δὲν ξενούμες γιατὶ τὸν δλλον;

—Μικρούλα μου! Ιουλίτσα, οἱ ἀγγελοι εἰνὲ πατιδιά.. Κι' έδου είσαι κι' δηγγελός καὶ παϊδι μαζύ!.. Μά δέν έφεις λοιπόν τὶ πράγματα εἶνε ή δηγγελόπη;.. "Η δηγγη είνε ή έκοη-

Συχνά κάναμε μακρινός περιπάτους μὲ τὴ γνόθιδα...

λωισις των εύγενεστέρων ιδιοτήων της μυθρώπινης ψυχής!... Πρέπει λοιπόν νά φειδιαστα κανένας αὐτῶν τῶν ιδιοτήων, καὶ νά μην κάνει κατάρχοι πάτων, κι' έται νά μην τις τις φθέρη, καὶ νά μην τις έξαντληση στά τελευταῖα!.. Γι' αὐτό, πρέπει νά μην κάνουμε ποτε κατάρχοι τῆς ἀγαπής μας, γιατί θά την φθείρουμε, θά την ἔξαντλησουμε, καὶ θά μας πνήει στά τελευταῖα δύκορος κι' ή κούρωροι κι' πλήξι!.. Κατάλαβες;... "Ας κάνουμε, λοιπόν, υπομονή!.. Παραχορτάσσωμε ἀπό ἀγάπη κι' εύδαιμονία ἐπί ξένη μήνες, ἔκει στην Ἐλεύθερια!.. "Άλλους έξη μήνες, τάρας ἑδονή, εκουράρασσομε τις ψυχές μας πού ἀγαποῦν, καὶ κουράζουμε τό σώμα μας, τις σάρκα μας, πού ποθεῖ κι' αὐτή το μεριδιό της ὅπτις θυροθύδεις διασκεδάσσεις τῆς ζωῆς!.. Καὶ μόλις ξανάρηθη πάλι ή συνοική, πάλι πάμε ἔκει στην ἀρέχαση καὶ γλυκειά Ἐλεύθερια μας, γιατί νά εκουράρασσομε τη σάρκα μας καὶ γιατί νά χαρούμε τις ηθικές κι' ὑψηλές ἑδονές, για τις δποιες θά είνε πιο λαγαρισμένη!.. Η εκούρωρη ήρη ψυχή μας!

Κι' ἐνάλλαχον τὸν κύρτουσα Εκθαμβιό, για την πρωτότυπη αὐτή φιλοσοφία του, καὶ κυριολεκτικών κρεμμόνων πάντα τὰ γλυκά της χελλή, έκεινος μού φιλούσε τὰ μάτια καὶ τελείωνα πάντα ώς ξένης:

— Αφησέ με λοιπόν θλεύθερον, 'Ιουλίττα μου... Ξέρω ἔγώ τι κάνω... Συντριψώ μὲ τέχνη καὶ με φειδώ, την λερή φόργα τῆς ἀγάπης μας, πού κλείνουμε μέσα στὶς καρδιές μας. Κι' ξέρω συμφέροντας θλωτούς, νά συντριψθή τής ἀγάπη σου, γιατί τότε θά τη σπασταλούσες ἀπερισκέπτα καὶ θά την ἔσθνες μονάχη σου!... "Έτοι είσαστε δλες ἔσεις ή γυναικες: Βιάζεστε τόσο στὴν ἀγάπη, κι' ἀγαπάτε μονομάται καὶ τόσο πολὺ καὶ βίαια, δώστε ξαφνικά ἔξαντλειστε, πάνετε ν' ἀγαπάτε πειά, κουράζεστε ἀστραπούμα, κι' ὑστερα.. "Υστερα δηρούρετε κι' ἔσεις ή ίδιες πῶς καὶ πότε ξύγινε αὐτό!

Μά έδω, πάντοτε ξέφερα διατρησίες χαδιάρικες ἔγω, Τούκλευν τὸ χαριτωμένο στόμα μ' ένα λασχαριστό φίλη, καὶ κατόπιν, δηπελώντας τον με τὸ δάχτυλο μου, θέγα:

— Εἰσαι ἔνας ἐπιτήδειος σοφηνῆς, καὶ τίποτα παραπένα, ἀγαπημένες μου!.. Γιατί αὐτά τὰ πράγματα, δὲν μοι τάλεγες καὶ τότε, ἔκει στην Ἐλεύθερια;.. Γιατί εἶκει μοβλεγες, δτι μποροῦμε αἰσιόνια νά ζούμε οι δύο μας, καὶ ν' ἀγαπιόμαστε πάντα με τὴν ίδια τρυφερότητα, καὶ με τὴν ίδια δινέξαντλητη λαχτάρα;.. Πλάσ έκει δὲν πίστευες καθόλου, δτι μπορεῖ κάποτε ή ψυχή μας ν' ἀπανδήσῃ ἀπ' τὴν ἀγάπη;

Κάθες οὐρανοί βέβαιοι, στὴ θέσι τοῦ Λεωνή, ίσως νά τέχνασε, ίσως νά συγχυζόν αν καὶ νά μην μηρεῖται νά μοι διατανήσῃ. Μά, δπως ήταν σέ δλα του σπαράμιλλος, σφραστος, δ ἀγαπημένος μου, έτσι ήταν καὶ στὴν εύγλωττος καὶ στὴν ἀπηγητηματολογία. Μέ τύλιγε με τόση ἀπιδεξιότητα, καὶ μὲ τόση ταύτητα—έμενα τὴν ἀμάθητη ἔκενος δ παντογνώστης—στὰ δίχτυα τῶν φιλοσοφικῶν θεωρῶν του, δώστε τέχναν κυριολεκτικώς, καὶ τὸν κύττασα μέ στόμα ανοιχτό.

Τότε ἔκεινος μού σφράντις τὰ χειλή μ' ένα θυνοκί φι; καὶ κατέληγε πάντα λέγοντάς μου:

— Εθύμουσι λοιπόν, ἀγαπημένη μου, μὲ τὴ ζωή μας ἔδω.. Γέλασσα φαιδρά, μὲ τὰ γέλια μας... Νανούριστον ὄποιο σου, βέτα τραγούδια μας... "Εννοια σου!... "Έχω τὴν υποχρέωσι καὶ τὴ φλογερή ἐπινυχία δλλωτούς, νά τακτοποίησο με τέτοιους τρόπο τὴ ζωή σου κοντά μου, δώστε νά είσαι διαρκὸς εύτυχισμένη, πρόσγατη, καὶ ἔγνοιαστη!.. Εδῶ στην Βενετία, θά εἰσαι πάντα νή ή ούζυγός μου κι' λαστρινή μου σύντροφος. Κι' έκει, στὰ δλοποάσσια βουνά τῆς Ἐλεύθεριας, θά ξαναγίνεσαι πάλι δ σγγελός μου κι' θεά μου!

ΙΑ'.

Μὲ τέτοια λόγια, δύν 'Αλέο, κοίμιζε πάντα τὶς κρυφές μρυ ἀνηυχίες δ ἀγώνης.. Κι' έγώ, εύκολοπτιση, κι' εύτυχισμένη παρασύρουμε μαζούν του στὰ χειλή τοῦ βαράθρου, δίχως νά υποψίζουμε καθόλου τὸν κίνδυνο πού μὲ απελύσσομε.

Τὸν εὐχαριστούσον τρυφέρα, γιατί καταδεχόταν καὶ λάσαις τὸν κόπο νά με καθησυχάζῃ, μὲ τόση εύγλωττία καὶ μὲ τόσα έ-

πιχειρήματα, ἐνώ τοῦ ήταν τόσο πιό εβκολο νά μὲ καθυποτάξῃ στα κατρίστα μου μονάχα μὲ μά ματιά του!.. Μήπως δὲν ήμουν ἡ παντοτείη του κι' τούφλα ὑπάκουη σκλάβη του;.. "Επειτα, μὲ καταφίλουσα κι' αὐτός, μὲ στήριζε, στὸ μπράτσο του, καὶ γυρίζαμε πάλι μαζού στη θυροεώδη αιώνουα, διόπου μάς, περιμέναντας οι φίλοι του για νά μᾶς χωρίσουν ξανά...

Ἐντωμεταίου, ή ήμέρες μας κυλούσαν πάντοτε ή θιές, πάντοτε θυροθύδεις, ἐκνευριστικές καὶ πολυάσχολες.. Δέν μοι ἀρέσει καθόλου αὐτή ή ζωή.. "Ιταίσα, καὶ παρ' δλες τὶς προσπάθειες τοῦ λεωνή μηδέ μέση στὴν ψυχή μου τὴν μπεκάρωμάνουν.

"Άλλα συνέθη τότε καὶ τὸ παράξενο: "Ένω πρὶν δ λεώνης έβαζε δλα τὰ δυνατά του για νά με παρηγορή, καὶ γιατί νά με κάνη ν' ἀγάπηση αὐτή τὴ ζωή που περνούσαμε, τελευταῖς δράχοις ν' ἀδιαφορή!.. Δέν του ἐμέλλε πριά, διόπου δρέσσαν διόπου δρέσσαν, τέτοιου εἴδους δάχολες καὶ διασκεδάσεις.. Κι' δοές φορές τοῦ παραπονήμουσ σχετικά, δέν φρόντιζε νά με καθησυχάζῃ καὶ δέν μοι μάταντούσε με τὴν ίδια—πρὶν—υπομονή καὶ πραστήτι!

Καὶ τέλος, καὶ ήμέρα, μοι δεύτηκε ἀπότομος, καὶ μοι ξεστόμισε φόρσεις θυμωμένες καὶ πικρές!

Βλέποντας αὐτὸν ἔγω, δτι δράχεις νά θυμώνη καὶ νά ἔξεγειταις, ἀπόφασίσας νά μῆτα παραπονεθο ποτὲ μου, στὸ ξένης Μέσα μου δμως, δροχισα νά πονά, νά υπόφερα δτι η ζωή αὐτή, καὶ νά θεωρά δυστηχί τὸν ξένης μου: "Υπομένεις δωπόσσο, ἀπλίζοντας νά μετανοήση δ λεώνης, καὶ νά ξαναγίνη πάλι τρυφέρδης καὶ στοργικός απέναντι μου: "Εκείνος, βλέποντας τὴν πραδητηα καὶ τὴν ὑπακοή μου, μοι φερόντα βέβαιο με τριφερότητα, ἀλλά δὲν δίνει καθόλου προσοχή στὶς μελαγχολίες μου. 'Η πλήξις μεδραγε τὰ σπλάχνα 'Η Βενετία μοι καταντούσε μισητό..

'Ο οὐρανός της, ή γόνθοδες της, δλες ή διασκεδάσεις της ήσαν για μένα δνιαρές στὸν ὑπέρτατο βαθμό. Κατά τὶς νύχτες τῆς χαρτοπαικίας, ἔγω γύρωντας δλαυδινοχή στούς διαδρόμους τούς μεγάρου καὶ στὸ δλλά μέσια σελίνια, πικρά δάκρυα για τὴν παραπλέσια στὴν Λεωνή, καὶ νά προστρέξω στὴν ἐπιεικεια καὶ στὴν καλωσόντη τῶν γνωνόν μου, παρακαλῶντας τους γονατιστή νά με συγχωρήσουν καὶ νά με κρατήσουν κοντά τους.

"Άλλα δταν δάκρυα στὸ πλανόσ αστόν τῆς χαρ-σπαξίας ν' ἀνολγηνέστερος τοῦ παράνθιο, εύκυριεσούντες ή βασιλικαῖς δράστησι τῆς νοσταλγίας, κι' αισθανόμουν τὸν δευγυκόσητο πόθο νά δραπετεύσω δπο κε', νά ξεχάσω για πάντα τὸν Λεωνή, καὶ νά προστρέξω στὴν καλωσόντη τῶν γνωνόν μου, παρακαλῶντας τους νά με συγχωρήσουν καὶ νά με κρατήσουν κοντά τους.

"Άλλα δταν δάκρυα στὸ πλανόσ αστόν τῆς χαρ-σπαξίας ν' ἀνολγηνέστερος τοῦ παράνθιο, εύκυριεσούντες ή βασιλικαῖς δράστησι τῆς νοσταλγίας, κι' αισθανόμουν τὸν δευγυκόσητο πόθο νά δραπετεύσω δπο κε', νά ξεχάσω για πάντα τὸν Λεωνή, καὶ νά προστρέξω στὴν καλωσόντη τῶν γνωνόν μου, παρακαλῶντας τους νά με συγχωρήσουν καὶ νά με κρατήσουν κοντά τους.

"Έθλεπα τότε τὸ κεφαλι τοῦ Λεωνή—δρωμένου καὶ στενοχωρημένου δπ' τὸ παιγνίδι—νά σκύθη πρός τὰ έξω για νά δροσιστῇ στὸ δεράκι τῆς νύχτας: "Αμέσως τότε, ή κερδία μου χτυπούσα δίχτυα τῶν άγνωστοκάπων μου έναντιον του, καὶ ποθούσα νά τρέξω κοντά του, νά τὸν σφιχταγκαλίσω μὲ λαστεριές, καὶ νά τους έδιοιολγήσω τὶς σκέψεις μου, ζητώντας του νά με συγχωρήσῃ!

Μέσα στὴν συντόφορη αὐτή ζωή μου, συνέθη κάποτε κι' ένω δπεισδόδι, τὸ δποιο ἐπιδεινωσε τὴ θέσι μου καὶ μ' ἵκανε νά συχασθανούσα δλλωτούς δλον τὸν κόσμο. Μεταξύ τῶν δώδεκα καὶ τὸν δεκάτην τρόπους του, καὶ καταδεχόταν καὶ στέγαστησε τὴν ψυχήν μου.

Λύτος ήταν στὸ πλανόσ αστόν τῆς χαρ-σπαξίας, δλλωτούς δλωτούς στὴν λικία, ήταν κι' διάσησης—για νά είμαι ειλικρινής κι' δ πειμαριστώδης. Κάτω δμως δπ' τοὺς δάχρους τρόπους του κι' δπ' τὴν εδφευστήρη συνδιόλεξει του, μάντευσε ειλοκάς ενδιόλεξεις, δλχως καρδιάς κι' εδγενής αισθήματα, καὶ κακοηθέστατος.

Τὸ τελευταῖα αὐτὸν ἀλεπανώματα του, δέν τὰ ήδερα δπ' τὸν δράστη, 'Άλλα καὶ χωρίς αὐτὰ δμως, πάλι αισθανόμουν για τὸ δπεισδόδιο του μά δνειηγητη καὶ ζωηρή ἀπέχεισα.

"Ενα βράδη, ήμουν στὸ μπαλκόνι Αυτος ήταν μέσα στὸ σα-

λόνι, καὶ κοντά μου, χωρίς δώμας νὰ μὲ βλέπη, γιατὶ μ' ἔκρυψε ξενιά παραπέτασμα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπήκε στὸ σαλόνι ὁ Βενετός μαρκήσιος, τὸν ὅποιο πρωτογένειος ὅταν φθάσαμε στὴ Βενετία. Ὁ ὄποκόμης Σιάλιμ βλέποντας τὸν, τοῦ φόναρέ:

—Ἐ, μαρκήσιε!... Μήπως έρεις ποῦ είνε ἡ 'Ιουλίττα;

Ἀκούγοντας τὸν νὰ μὲ ἀποκαλῇ ὅπλῶν : 'Ιουλίττα, κατακοκκίνισα ἀπὸ ἀγανάκτησι. Τέ αἷμα ἀνέθηκε στὸ κεφάλι μου, καὶ μὲ ζάλιος. Μωτόσσο, συγκρατήθηκα, Ἐμεινα ἀκινητη, καὶ στήνοντας τὸ αὐτὸν μου, ἀκούσα τὴν ἔξης συνομιλία:

—Ὢχι, δέν έρεις! Ἀποκρίθηκε ὁ Βενετός μαρκήσιος στὸν Σιάλιμ. Γιατὶ ὅμια δελγεῖς τόσο ἐνδιαφέρον, για τὴν ὅμορφη οἰκοδεσποινία μας... Ὡστε εἰνε ἀλήθεια λοιπόν, διὰ τὴν ἀγάπην τῆς τρελλᾶ;

—Ὢχι, ἀδέλφε!... Ἐκανε μὲ κυνικὴ ξεγνοιασιά ὁ μαρκήσιος. Δέν τὴν ἀγάπην τρελλά, ὅπως λέεις.. Τὴν ποθιδί μαρκετά ὅμιας, δῶσε νὰ ἐνδιαφέρεσθαι τοι καὶ καὶ ποὺ βρίσκεται!

—Καλά, κι' δὲ λεωνίς;

—Οὐ, δὲ λεωνίς θὰ τὴ βαρεθῇ καὶ θὰ μοῦ τὴν παραχωρήσῃ, μιὰ ἀπὸ αὐτές τις ἡμέρες!

—Πῶς... Τί εἰνε αὐτὰ ποὺ λέεις, ὑποκόμη; εἰπε ζωράτη ὁ Βενετός μαρκήσιος. Τοῦ εύκολο τὸ φαντάζεσαι, νὰ σοῦ παραγωρήσῃ δὲ λεωνίς τὴ σύζυγο του;

—Ὢχι δά, μαρκήσιε! Ἐναπέτειε σαρκαστικά ὁ ὑποκόμης Σιάλιμ. Τὴ σύζυγο του!.. Μεγάλον λόγον είπες... Ὁσο είνε ἡ 'Ιουλίττα σύζυγος σου ή σύζυγός μου, ὅλο τόσο είνε καὶ σύζυγος τοῦ λεωνίην... Αὐτή εἶναι μιὰ ἐπιτύπωσια κοπέλλα, τὴν ὅποια

ἔκλεψε ἀπὸ τὶς Βρυξέλλες!.. Εἰνα ὅμορφη δημόσια, διάδοσε!..

—Καὶ μοὶ μάλις τὴ βαρεθῆ δὲ λεωνίς—ὅπως καὶ θὰ τὴ βαρεθῆ ἀσφαλῶς, σὲ λίγες ἡμέρες—εὐχαριστοῦσα τὴν διαδεχθεῖσαν ἔγω!.. Ὁσο για σένα μαρκήσιος, δὲν τὴ νοστιμεύεσαι καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ μὲ διαδεχθῆς, φρόντισο νὰ ἔγγραφης ἔγκαριος στὸν κατάλογο τὸν μελλόντων ἐραστῶν της!

—Ἐγχαριστῶ, εὐχαριστῶ!.. Βλιστήσε ν' ἀπαντήσῃς, μαρκήσιος τοῦ ἀλιτηρίου, εἰσαὶ στὸ ζήτημα τῶν γυναικῶν, καὶ πόσο τις διαφεύγεις, δῶσε δέν ἔχω καμιά δρέξι μὲ νὰ σε διαδεχθῶ!

—Ἄλλα δέν ἄκουσα, δὸν 'Αλέο. Μισοπεθεμένη ἀπὸ τὴ ντροπή μου κι' ἀπὸ τὴ ἀπόγνωσι μου, ἔκρυψα τὸ πρόσωπό μου κι' ἔκλαψα πικρά...

Τὸ ίδιο βράδυ ἔκεινο, φώναξε τὸν Λεώνη στὸ δωμάτιό μου. Τρέμοντας ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι μου, τοῦ ζήτημα ἔξηγος γιὰ τὸν τρόπο ποὺ μὲ μεταχειριζόντουσαν οἱ φίλοι του. Βλέποντας δώμας πόσο διάδοσον τὸν ἀφοπή διηγήσοι μου αὐτὴν καθών καὶ τὸ δέκουρά μου, έξεπαστα σὲ λυγμούς πικρούς καὶ συγκλονιστικούς.

—Τρελλὴ ποὺ είσαι! μοῦ εἶπε ἀδιάφορα. Δέν ἔρεις πόσο οἱ δάκρυς εἶνε ἀδιάφοροι στὶς σκέψεις τους κι' ἀκόμα περισσότερο στὰ λόγια τους... Κάθε ἔξυπνη γυνάκια, ποέτει νὰ γελάνει νὰ θυμώνη μὲ δόσι τοὺς ἀκούει νά λένε.

Σωριάστηκε τὸτε σέ μιὰ πολυθόνα κι' ἀφήνοντας τοὺς λυγμούς νὰ ξεπόπασταν, φώναξε:

—Ω! μητέρα μου!.. Μητέρα μου!.. Πῶς κατάντησε ἡ κόρη σου!..

Ο Λεώνης προσπάθησε τότε νὰ μὲ καθησυχάσῃ καὶ τὸ κατώρθωσε πολὺ γρήγορα.

Σωριάστηκε στὸ πόδιό μου, ἀρχισε νὰ φιλά τὰ χέρια μου καὶ μὲ ικέτευσε νὰ ξεχάσω τὰ ἀνόητα ἀλγά ταῖς νὰ μὲ τούς συλλογίζωμαι τίποτε ὄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸν ἔρωτά του.

—Ἀλλοιούσι! τοῦ είπει. Τί νὰ συμπεράνω, ἀφοῦ οἱ φίλοι σου κολακεύονται νὰ ποιεύουν θά μὲ παραχωρήσης σ' αὐτούς, δύο τους δύνεις τὶς πίτσες σου, σταν πάθουν νὰ σου δέρεσουν;

—Ιουλίττα, μοῦ ἀπάντησε, δὲνόητος αὐτὸς φίλος μου μὲ τὶς φιλαρίες του σὲ πλήγωσε καὶ σε κάνει τώρα νὲ λέει πικρά καὶ ἀδικα λόγια. Ὅπως έρεις, μοῦ δρεσσαὶ ἀλλοτε ἡ γυνάκες καὶ πολλές φορές δῶς τώρα σοῦ διηγήσθηκα τὶς τρέλλες τῆς νεότητός μου. Ἀλλὰ νόμιζα πῶς είχα ἔξανιστη πειά ἀπὸ τὰ σφάλματά μου ἔκεινα. Οἱ φίλοι μου ζούνε ἀκέμα στὴν ἀκολασία, στὴν ὅποια είχα ζήσει κι' ἔγω!.. Καὶ ἀγνοοῦν, κι' οὔτε ποτὲ θά μπορέσουν νὰ καταλάβουν τὶς θύσαι για μένα οι ζέη μῆνες ποὺ περάσαμε μαζί στὴν Ελλεύτη. Δέν περιμενα δώμας νὰ τοὺς λησμονήσης κι' ἔσου.

Τὰ λόγια του αὐτὰ μὲ κατασυγκίνησαν..

Τὸν ζήτημα συγγένημα, χύνοντας γλυκά δάκρυα ἐπάνω στὰ ώραία του μαλλιά καὶ προσπαθῶντας νὰ ξεχάσω τὴν δύσυντη ἐκείνη ἐντύπωσι,

Ἐξ ὅλου, κολακεύσμουν νὰ πιστεύω διὰ δέν έδινε στοὺς φίλους του νὰ καταλάβουν διὰ δέν ήμουν ἔται δύος μὲ νόμιζαν κι' διὰ ἔπειτε νὰ μὲ τὰς δέλτες στὸ Σιάλιμ. Άλλα καίνεται πῶς δέν θέλησε νὰ τὸ κάνη αὐτὸς ἡ διδικόρησης, γιατὶ τὴν ἀλητη μέρη είδε τὸ Σιάλιμ νὰ μοῦ ρίχη καὶ πάλι ἀναβοστατεῖς προκλητικές ματές.

Μοῦ ἔρχότανε ἀπελπισία.. Μά δέν ήμερα πειά πῶς νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὰ βάσανα στὰ δόπια εἰχάσαι ἐπάνω στὸ πάνω. Τὸ βιθόλιο ποὺ τὸ είχα μετέπειτα στὸ πάνω στὸ πάνω. Ὁ Λεώνης ηταν ἔκει μαζί μὲ λίγους φίλους του. Καθόντουσαν δέλται γιαράπ' απὸ τὸ τραπέζι στὸ πάνω είχαν πῆ τὸ πάνω, στὴν ἀλητη τοῦ δωματίου, κι' ἔπειδη τὸ φῶς ήταν λιγοστό, γιατὶ δέν μ' ἀφήνει δρελλός ποὺ πρός τὸ Λεωνί.

Ἐνα ἄλλο βράδυ, είχα μητι στὴν τραπέζαρια για νὰ πάρω τὸ βιθόλιο ποὺ τὸ είχα μετέπειτα στὸ πάνω στὸ πάνω. Ὁ Λεώνης ηταν ἔκει μαζί μὲ λίγους φίλους του. Καθόντουσαν δέλται γιαράπ' απὸ τὸ τραπέζι στὸ πάνω είχαν πῆ τὸ πάνω, στὴν ἀλητη τοῦ δωματίου, κι' ἔπειδη τὸ φῶς ήταν λιγοστό γιατὶ δέν μ' ἀφήνει δρελλός ποὺ πρός τὸ πάνω.

Τη στιγμὴ λοιποὶ ποὺ μητικά μέσα, ἀκούσα τὸν ὑποκόμητα Σιάλιμ νὰ λένε στὸ πάνω μὲ φωνή ξερή καὶ σακαστική:

—Ἄγαπητέ μου βαρόνε, τὸ ζέρεις διὰ κοντέυεις νὰ βουλιάζεις τὸ λαϊκό :

—Τὶ θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτὸν; τὸν ρώτησε ὁ Λεώνης. Δέν ἄκανες απόκριση στὴ Βενετία.

—Ναι, δέν ἄκανες ἀκόμα, αλλὰ θὰ κάνης..

—Αὐτὸς ἔπιπλω κι' ἔγω, σπάντησε ὁ Λεώνης, ἔξαιρετικά ἀπάραχος.

—Μά τὴν ἀλήθεια, εἶπε τὸτε ὁ Σιάλιμ, είσαι μοναδικός για νὰ καταστρέψῃ τὸν θάνατο σου.. Ξέρεις διὰ δοεῖσας μισό ἔκατομπού μέσα σὲ τρεῖς μῆνες; Αὐτὸς εἶπε πιετάλη ἀφίντωσι.

—Ἐγώ είχα μενεὶ ἀπολιθωμένη στὴ θέση μου καὶ κρατῶντας τὴν ἀνάπονη μου, περίμενα τὴ συνέχεια τῆς παραδόσεως αὐτῆς συνιμιλας.

—Μισό ἔκατομπού μέρη φράγκων; ρώτησε μ' διδικόρησί στὸ Βενετός μαρκήσιος.

—Ναι! ἀποκρίθηκε ὁ Σιάλιμ. Ὁ Βενετός θαδδαίος τοῦ μέτρησε πεντακόσιες χιλιάδες φράγκων, κατὰ τὶς ὀρχές τοῦ χειμώνα!

—Θαμασία! ἔκανε ὁ μαρκήσιος, οὐ πάντας στὸ πάλατο τὸν θάνατον σου;

—Καὶ θέβασια τὸ πλήρωσε! πετάχτηκε κ' εἶπε δὲ λεωνί. Τὸ προτόληρος, μάλιστα..., Αλλοιδις, μπορούσαν νὰ τοῦ τὸ ένοικίσασυν;

—Καὶ τώρα;... Τὶ σκοπεύεις νὰ κάνης, τώρα ποὺ δέν σου ἔμεινε τίτοπα; ρώτησε τὸ τόπολη τὸ πλήρωσε τοῦ Λεώνη.

—Άπλούστατα, θὰ κάνω χρέ εἴη! Επειδὴ λεωνίς, δίχως νὰ ταραχήσῃ καθόλει.

—Μά τὸ θέο, αὐτὸς εἶπε πιετάλη ἀπὸ τὸ νά τρεχη κανένας στοὺς 'Εθράσιους τοκογλύφους!... Οὔτε πάντας μὲ τὴν ἀρχήν τους, οἱ ἀφίλοττοι!...

—Όταν δώμας οἱ δανεισταὶ σου, ἐπιτέ λους, θέλειντας διὰ δέν τοὺς ἔξοφλους, θάλους χέρι στὸ λαμπό σου, τότε τὸ θά κάνει;

—Ο Λεώνης χαμογέλασε κ' εἶπε:

—Θά πάρω ἔνα ώραίο καὶ μικρό καὶ κομψό ἀπόμπλοιο καὶ...

—Καὶ θά πάς σην τὴν Τεργεύστη; τὸν διέλους ὡ φίλους του.

—Καὶ δόλλο! Εξαντέ μὲ τὴν ίδιαν χαμογέλαστη εἰρωνεία, δὲ λεωνί. Αὐτή η Τεργεύστη, πρέφετο καπώπιο κουτά... Προτιμῶ νὰ στὸ πάλερμο, τὸ ὄπιο καὶ μακρυά πέφτει καὶ στὸ διπόσιο ποτέ μου δέν πατήσα τὸ πόδι μου!.. Είμαι τελείως ἀγνωστος,

—Σωστά! παραδέχτηκε ὁ μαρκήσιος. Αλλά, διὰ δέν τούς δικηγόρους! Εξαντέ στὸ πάνω τὸν δικηγόρο!

—Ε—"Έχεις δέ θέος! Εξαντε ὁ Λεώνης. Η τύχη θοηθεῖ πάντα τὸν τόλμηρούς!

—..."Οχι δώμας καὶ τοὺς δικηγόρους! διέκοψε μὲ τὴν πίστη μου, δέν είδε τὸν δικηγόρο εἰκόνη στὴν Ελλεύτη, τρεῖς δόλκηλρους μῆνες μαζὶ μὲ τὴ πριγκήπισσα σου;

—Α, σὲ παρακαλῶ νὰ μην τὸ διαναφέρης, τὸ ζήτημα αὐτό!.. εἶπε αὐτοπράρια δὲ λεωνί. Τὴν 'Ιουλίττα μου τὴν ἀγαπήσασα στὴν ἀγωνία δάκρυα!

——"Ιωσή!, μιά φορά δώμας, εἶπα αὖτις εἶπε, καὶ δέν τὸ δινακελλή!

(ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ)

